AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 91.

ORAŞUL MINUNILOR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

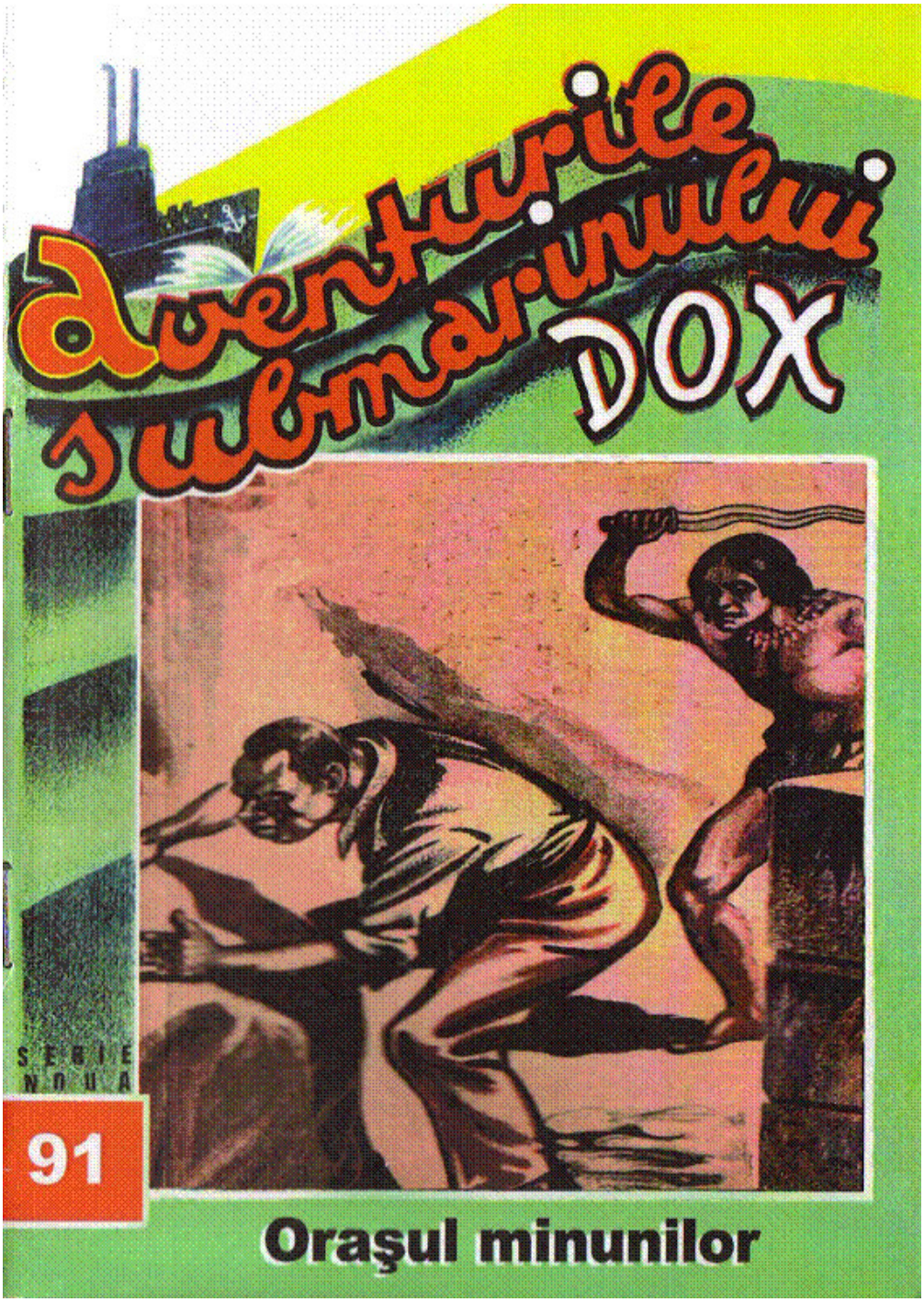
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
91
Oraşul minunilor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 91.

ORAŞUL MINUNILOR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

De H. WARREN.

Nr. 78.

FUDŞIJAM, MUNTELE SFÂNT.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN MATCHU PITCHU.

AVÂND CÂTVA TIMP LIBER, doctorul Bertram povesti mai departe lui George, din aventurile sale:

— «Priveam nedumeriţi la zidul uriaş din lespezi mari de piatră. Nu puteam pricepe cum vechii Incaşi lucraseră pietrele tari în felul acesta, căci blocurile erau astfel cioplite şi aşezate unele peste altele încât se potriveau la milimetru.

Şi pietrele acestea nu-s cioplite dreptunghiular, ci prezintă formele cele mai minunate, au uneori şase sau chiar mai multe laturi cu muchii ascuţite şi sunt atât de bine împreunate, încât n-ai putea vârî nici un ac în crăpăturile dintre ele.

— Nici nu-ţi vine să crezi, zise Marian către noul nostru tovarăş, profesorul Elias Thomson, care ne adusese din Mexico în Peru, în acest oraş de ruine de pe vremea incaşilor – nu-mi pot închipui cum vechii locuitori ăi acestei ţări au putut netezi în felul acesta piatra asta tare.

— Ei vezi – făcu bătrânul profesor – îţi spuneam eu încă din Mexic că vă voi arăta lucruri interesante. Tocmai în privinţa cioplirii acestor pietre umblă printre Indieni o legendă, care cred că lămureşte chestia. Există anume aici o pasăre numită „Pito” – („fluierător”) – care îşi clădeşte cuibul în stânca tare, pilind cu ciocul într-însa.

— Dar asta e cu neputinţă – îl întrerupsei eu pe profesor – nici cu cel mai ascuţit cuţit n-aş putea face măcar o zgârietură în stâncă. Ar trebui ca pasărea aceea să aibă un cioc din cel mai tare oţet şi o putere uriaşă.

— Da, da, acum vine ce e mai interesant – urmă Thomson – căci această zburătoare s-ar folosi de o buruiană al cărei suc are dărui să moaie piatra, aşa încât poate fi scobită. Mai târziu se întăreşte la loc. „Pito” a fost văzut adesea cu buruiana asta în gură, dar nici un om nu cunoaşte planta cu pricina şi nici nu ştie de unde o ia. Numai vechii incaşi o vor fi cunoscut şi astfel erau în măsură să dea pietrelor aceste forme minunate. Eu bănuiesc că ei puteau plămădi piatra ca un aluat, atât de moale se făcea cu ajutorul sucului acestei buruieni.

Rămaserăm înmărmuriţi de cele auzite şi ne zgâiam la zidul uriaş din faţa noastră. Soarele care apunea arunca umbrele noastre pe suprafaţa cafenie.

Deodată tresărirăm, căci o altă umbră alunecă fulgerător deasupra zidului.

— Vedeţi – şopti profesorul – răspundeam eu că acum doi ani am fost nevoit să fug din celălalt oraş în ruine, pe care l-am descoperit, din pricina locuitorilor, pe care nu i-am văzut însă la faţă. Şi acum pare să se întâmple şi aici acelaşi lucru.

— Poate că a fost indianul care locuieşte aici ca paznic al ruinelor – îşi dădu cu părerea Marian – sau unul din spionii săi.

— Cu neputinţă – răspunse Thomson – nu s-ar fi îndepărtat atât de repede, căci am câştigat încrederea lor prin conservele ce i le-am dat, ieri. Pazniculuibătrân i-ar face chiar plăcere dacă am locui mai mult timp în vechiul templu unde stă şi dânsul, căci astfel i-ar pica şi lui ceva. Dacă ar fi fost ei, s-ar fi arătat. Nu, domnule Farrow, e aşa cum spun eu, adică aici şi-au vârât codiţa iarăşi indivizii aceia misterioşi care m-au alungat pe mine odinioară.

— Dar nu ne pot face nimic – zise Marian căci acest oraş vechi cu numele Matchu Pitchu, e vizitat adesea de exploratori. Se poate însă să-ntâmpinăm greutăţi când vom vizita oraşul în ruine descoperit de d-ta. Te pomeneşti că sunt acolo taine pe care urmaşii vechilor incaşi se vor împotrivi

din toate puterile să lase a fi scoase la lumină. Acum chestia a început să mă intereseze de-a binelea.

— Asta mă bucură foarte mult – zise Thomson, frecându-şi mâinile – atunci pornim mâine, cum s-o lumina de ziuă. N-avem nevoie de călăuză căci cunosc eu bine drumul. Într-o zi putem ajunge în oraşul meu.

— Atunci să ştii că vom avea nevoie de două zile – zâmbi Marian – căci în cei doi ani de când lipseşti de aici, vegetaţia tropicală va fi crescut atât de mult încât ne va trebui de două ori atâta timp ca să ne croim drum.

— Se poate să ai dreptate, zise profesorul. Acum să ne ducem la adăpostul nostru din templu. Bătrânul paznic va fi aşteptând conservele.

Porniram spre templul în care locuia indianul şi unde găsisem şi noi un adăpost. Tot drumul nu mă mai săturam privind mărturiile unei superioare culturi străvechi, uriaşele turnuri rotunde, minunatele băi, care sunt poate de trei ori atât de vechi cat cele mai vechi temple ale Egiptului.

În vestibulul templului, unde locuia indianul cu familia sa, ardea pe vatră un foc de lemne. Pongo aprinse îndată o cracă uscata şi făcu un foc în încăperea alăturată, unde locuiam noi. Era nevoie de foc, căci nopţile sunt foarte răcoroase la înălţimea asta – Matchu Pitchu fiind aşezat pe un munte stâncos, la vreo trei mii de metri deasupra mării.

Ne pregătirăm masa de seară şi dădurăm indianului ceva conserve de carne, pe care le înfulecă cu lăcomie, împreună cu familia sa. Thomson vorbea bine limba băştinaşilor şi ne şopti că vroia să dăruiască bătrânului paznic şi o sticlă cu rom, nădăjduind să afle de la el ceva important dacă se va ameţi.

După câtva timp se duse în încăperea din faţa şi se ghemui lângă foc, alături de bătrân, în vreme ce familia acestuia se şi întinsese pe culcuşul larg din fundul încăperii.

Şi în încăperea noastră se aflau mai multe paturi făcute din crengi acoperite cu piei de lama. Dormeam bine pe ele şi păturile Se lână pe care le aveam noi ne ţineau de cald în timpul nopţilor friguroase.

Pongo se şi întinsese în culcuşul său, iar eu îi urmai pilda, în vreme ce Marian mai rămase lângă foc, fumându-şi pipa. Nu puteam să adorm, chibzuind mereu la umbra misterioasă, care alunecase deasupra zidului cenuşiu. Apoi mă întorsei cu gândurile la Mexic, unde trăisem o aventură atât de primejdioasă.

De fapt ne propusesem să ne înapoiam în India, dar profesorul Thomson, pe care-l liberasem din mâinile

rebelilor, ne vorbise cu atâta însufleţire despre vechiul oraş, încât în cele din urmă luarăm hotărârea să-i primim invitaţia.

De la Lima plecarăm mai întâi spre Cuzco, care e, desigur, cel mai vechi oraş din lume. Şi vizita aceasta era nespus de interesantă, căci Cuzco are multe, lucruri vrednice de văzut de omul care ştie să privească şi care e însetat de ştiinţă.

Cuzco este acum un neînsemnat orăşel de provincie, dar înainte vreme fusese capitala ţării şi înrâurirea lui trecea cu mult peste hotarele Perului. Pe ruinele templelor sale – fără îndoială cele mai vechi din lume – se înalţă astăzi catedralele cuceritorilor spanioli şi clopotele cheamă la rugăciune pe indienii catolici.

După o primejdioasă călătorie cu trenul peste o coamă de munte, înaltă de patru mii de metri, am coborât apoi cu o viteză ameţitoare spre staţia Matchu Pitchu, pentru ca de acolo să urcăm spre colina stâncoasă aşezată la şapte sute de metri înălţime, unde se află oraşul în ruine.

Gândurile mi se-ntoarseră iarăşi la umbra misterioasă. Deşi alunecase fulgerător de repede, observarăm totuşi că era a unui om înalt şi subţire. Şi bătrânul paznic, ca şi fiii săi, erau mici la stat şi îndesaţi.

De ce se ascunsese de noi? Oare să fi având, totuşi, dreptate profesorul? Mai trăiesc prin ţinutul acesta urmaşi direcţi ai vechilor incaşi care au sarcina să păzească vreo taină a poporului lor?

Îmi adusei aminte de vechile legende privitoare la uriaşele comori dispărute ale Incaşilor. Câţi oameni nu-şi găsiseră pana acum moartea pe aci, fie din pricina climei ucigătoare a ţării, fie din aceea a insectelor veninoase sau şerpilor, ori de pe urma armelor otrăvite ale locuitorilor.

Tresări când îl văzui pe profesor intrând.

— Haide la focul nostru, domnule Bertram – îmi spuse el în şoaptă – am aflat lucruri foarte interesante de la bătrânul paznic. Nu trebuie să vorbim însă prea tare căci mi s-a părut că am auzit pe afară paşi furişaţi.

Sării repede jos şi alergai la focul pe care Marian îl întreţinea mereu, zvârlind într-însul vreascuri. În timpul zilei Pongo adusese câţiva bolovani, care acum ne serveau drept scaune.

Ne îndoparăm pipele şi când începurăm să pufăim din ele, profesorul se aplecă înainte, ne privi cu ochi mari şi, în vreme ce chipu-i brăzdat lucea de bucurie, şopti:

— Domnilor, se prea poate să dăm de vechea comoară a incaşilor, care a fost ascunsă de conchistadorii spanioli. Ia

gândiţi-vă ce ar însemna asta pentru ştiinţă! Căci fără îndoială se vor găsi acolo şi vechile scrieri ale Incaşilor.

— Asta ar fi o descoperire de cea mai mare însemnătate – zise Marian, serios – printr-însa, oamenii de ştiinţă din întreaga lume vor căpăta lămuriri asupra străvechii culturi a Incaşilor şi strămoşilor lor. Bătrânul paznic ţi-a povestit despre asta?

— Da – răspunse Thomson – romul i-a dezlegat limba. E drept că a vorbit? Numai despre o legendă, pe care, la rândul lui, a auzit-o de la tatăl său. Slujba de paznic în aceste ruine se moşteneşte, din generaţie în generaţie, de fiul cel mai mare şi numai acesta află taina. Dacă aş tălmăci cuvintele din bătrâni, pe care tot el mi le-a spus, ele ar suna cam astfel:

„Mergi o zi întreagă în direcţia soarelui şi acolo vei da de puterea poporului nostru.”

Şi, domnilor, exact spre răsărit, la o zi de mers, se află vechiul oraş descoperit de mine. Nu credeţi şi dv. Că prin cuvintele „puterea poporului nostru” se crede comoară?

— Tot ce se poate, răspunse Marian, îngândurat. Numai că, deocamdată, mă cam îngrijorează paşii pe care susţii că i-ai auzit d-ta, domnule profesor, afară, în faţa templului. Dacă aţi fost cumva spionaţi, de sigur că vom întâmpina greutăţi şi primejdii în drumul nostru.

— Tocmai ce căutaţi dv. – râse Thomson – cât mă priveşte, nici eu nu mă las împiedecat de aşa ceva. Trebuie să descopăr taina vechiului oraş, fie ce-o fi.

— Am auzit de mult ceva despre Curare – zise Marian – şi că moartea dă această săgeată otrăvită n-ar fi prea plăcută, căci te înăbuşi cu încetul prin amorţirea nervilor motrici, în vreme ce nervii simţurilor urmează să funcţioneze. Cu alte cuvinte, nu te poţi mişca şi mori treptat, având conştiinţa trează.

— Dar există un remediu destul de simplu şi împotriva acestei otrăvi – răspunse Thomson – trebuie să faci respiraţie artificială celui atins. Mai sunt însă şi alte primejdii şi…

Profesorul nu-şi sfârşi vorba, căci din încăperea din faţă se auzi deodată un strigăt ascuţit, apoi un geamăt înfiorător, urmat îndată de ţipete de spaimă scoase de mai multe glasuri.

Sărirăm repede de la locurile noastre şi alergarăm în încăperea din faţa.

Pongo se dădu şi el jos din culcuşul său – trezit de ţipete – şi intră după noi.

O privelişte înfiorătoare ni se înfăţişă. Lângă foc zăcea bătrânul paznic, zvârcolindu-se în spasmurile morţii. În

gâtlejul său era înfipt un cuţit cu mânerul sclipitor, iar bucata de oţel care se vedea avea o formă ciudată.

În culcuşul larg pe cărei dormea de obicei întreaga familie, zăceau ghemuiţi soţia şi cei şase copii ai bătrânului, dintre care fiul cel mai mare, să fi avut vreo treizeci de ani.

Erau tăcuţi acum şi se holbau la tatăl lor, pe care noi îl ridicarăm de jos. Ochii bătrânului se aţintiră pe chipul profesorului, apoi deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar un şuvoi de sânge ţâşni pe buzele sale şi după ce se mai zvârcoli câteva clipe, capul îi căzu greoi pe spate.

Cuţitul îi curmase firul vieţii.

Îl întinserăm încetişor pe pământ şi profesorul păşi spre culcuşul familiei.

Vorbi mult cu fiul cel mai mare, care la început nu răspunse decât în silă, apoi însă începu să facă aspre imputări lui Thomson. Dar acesta nu-i rămase dator cu răspunsul şi în cele din urmă se păru că cei doi s-au înţeles, căci profesorul întinsei indianului o bancnotă pe care omul o vârî repede în buzunarul vestmântului său larg.

Thomson se înapoia la foc, în vreme ce cei patru fii ai mortului se ridicară din culcuş. Profesorul se aplecă deasupra cadavrului şi trase binişor cuţitul din rană.

Văzurăm acum că mânerul era din aur curat şi cizelat cu figuri simbolice. Tăişul lung – de vreo douăzeci şi cinci de centimetri – era încolăcit şerpuitor şi ascuţit ca un brici pe amândouă muchiile.

— Produs al culturii preincaşe – murmură Thomson.

Porni apoi spre încăperea noastră şi zise:

— Haideţi, domnilor, vă voi povesti totul. Copiii celui ucis vor să-l aşeze acum pe părintele lor alături de osemintele strămoşilor. Fiul cel mai în vârsta ia slujba de paznic, până îi va lovi şi pe el, poate, aceeaşi soartă. Cred însă că va fi cu mai multă băgare de seamă.

În încăperea noastră luarăm loc iarăşi în jurul focului. Profesorul privi îngândurat cuţitul plin de sânge, curaţi tăişul înfingându-l de câteva ori în cenuşa caldă, apoi zise:

— Adevărat ca am şi eu a parte de vina în moartea bătrânului, căci i-am dat să bea rom ca să-i dezleg limba. Mi-a trădat taina şi din pricina asta trebuia să moară. Fiul cel mai măre mi-a povestit că deodată s-a ivit la intrarea templului un indian înalt şi subţire care avea drept îmbrăcăminte numai un şorţ alb dinainte, i-a strigat bătrânului cuvântul „trădător”, apoi zbură prin aer cuţitul strălucitor, care se înfipse în gâtlejul bătrânului. Ucigaşul dispăru după aceea fără urmă.

— Care va să zică, aventura noastră a început să-şi arate părţile serioase – murmură Marian – firește, ai şi d-ta o parte de vină în moartea bătrânului, domnule profesor, dar nu trebuie, totuşi, să-ţi faci mustrări, căci ai lucrat numai în interesul ştiinţei. Se impune, însă, să fim cu mai mare băgare de seama ca până acum, căci planurile noastre sunt cunoscute şi am văzut cu câtă străşnicie păzesc ei vechea taină.

— Da, da – murmură Thomson – nu trebuie să-mi fac imputări prea aspre. Piui cel mai mare a recunoscut, de altfel, că tatăl sau poartă însuşi vina morţii sale. Dar ia priviţi cuţitul acesta, domnilor! E într-adevăr un produs minunat ai vechii culturi.

II.
UN DUŞMAN NEVĂZUT.

PRIVEAM ÎNDELUNG ARMA UCIGĂTOARE şi în cele din urmă Marian propuse să ne culcăm, căci aveam de făcut un drum lung a doua zi.

Ascultarăm sfatul prietenului meu şi cu toate ca eram agitat peste măsura din pricina celor întâmplate, adormii îndată.

În dimineaţa următoare avurăm o surpriză neplăcută, căci profesorul caută zadarnic cuţitul pe care-l ascunsese sub păturile culcuşului său.

În cele din urmă – deoarece fiii şi soţia celui ucis, precum şi cele două fete ale sale, făceau, o impresie cu totul nevinovată – ajunserăm la încredinţarea că misteriosul ucigaş trebuie să fi spionat prin crăpăturile zidului şi o fi văzut unde ascunsese Thomson cuţitul. Făcuse ce făcuse apoi şi se strecurase înăuntru, luându-şi înapoi arma. Cum de nu trezise pe nimeni cu prilejul acesta şi mai cu seamă pe Pongo, care dormea uşor ca un iepure – iată ce nu puteam pricepe. Dar cuţitul dispăruse şi în cele din urmă Marian găsi şi explicaţia dispariţiei. Lângă foc găsi o plantă pe care noi n-o adusesem în nici un caz. Ne era cu desăvârşire necunoscută şi nici profesorul n-o mai văzuse până atunci.

Fiul cel mai mare ăl paznicului privi însă cu teamă când îi arătară buruiana, dar spuse şi el că n-o cunoaşte. Totuşi, întreaga lui înfăţişare, mutra lui încurcată, ne spunea că şi aici se ascunde o taina pe oare n-avea voie s-o trădeze.

Înapoindu-ne în încăperea cealaltă, Marian privi îngândurat la crăpăturile din zidurile groase, privi la foc şi zise de-odată:

— Cred ca am găsit lămurirea. Să facem imediat proba.

Rupse o frunzuliţă din planta şi o zvârli în flăcările deasupra cărora Pongo tocmai fiersese ceaiul. Pe dată se împrăştie un fum alburiu şi când îl traserăm în piept ne cuprinse o ameţeală puternică, de care scăpărăm abia când ieşirăm afară la aer curat.

— Mi-am închipuit eu – zise Marian – ucigaşul paznicului a zvârlit buruiana asta atât în focul din încăperea din faţă, cât şi aici la noi, prin deschizăturile din zid. Fumul ne-a ameţit şi astfel a avut putinţa să-şi ia înapoi cuţitul fără să trezească pe cineva. Dragă domnule profesor, aventura începe să mă intereseze tot mai mult, căci avem un duşman cu care face să lupţi.

— Bravo! exclamă Thomson, frecându-şi mâinile – mă bucur că vorbeşti astfel.

Marian ascunsa planta în sacul său şi adăugă:

— În drum vom încerca să găsim plante dintr-astea. Poate că vom avea nevoie vreodată de ele. Hai să bem repede ceaiul şi să pornim la drum.

Dădurăm pe gât băutura caldă, ne strânserăm apoi lucrurile şi când furăm gata de plecare, Marian vârî şi el în mâna noului paznic o bancnotă După aceea plecarăm şi străbătând vechiul oraş în ruine, îl lăsarăm în curând în urma noastră.

Vreo jumătate de ceas drumul duse peste stânci şi sfărâmături de piatră, apoi intrarăm într-o pădure deasă, prin care era croit însă un drum până la staţia Matchu Pitchu.

Când ajunserăm în sfârşit la mica staţie, nu ne oprirăm acolo, ci ne urmarăm calea printre colibele de lemn şi intrarăm în pădurea de la răsărit.

Ne aflam acum în valea uriaşului fluviu al Amazoanelor. De fapt, aveam lângă noi numai un pârâiaş, care însă îşi vărsa şi el apa în giganticul fluviu al Americii de Sud.

Şase ceasuri merserăm neîntrerupt, străbătând vreo douăzeci de kilometri. Ajunserăm apoi într-un loc tunde pârâiaşul cotea spre Nord.

— Acum trebuie să ne urmăm drumul prin pădure – zise profesorul – căci abia după cinci kilometri apa coteşte iar spre răsărit şi trece la aceeaşi depărtare pe dinaintea oraşului descoperit de mine. Propun să facem acum popas de prânz. Aici lângă râu e locul potrivit pentru lagăr, lemne avem de-ajuns pe aproape, vânat se va găsi de asemeni şi apa râului e limpede şi curată. Ce-am putea cere mai mult?

— Aşa e, zise Marian, îşi smulse puşca de pe umăr şi slobozi trei gloanţe în frunzişul unui palmier din apropiere.

Se stârni o larmă grozavă, câteva păsări îşi luară zborul din coroana copacului, dar trei căzură la pământ.

Pongo se repezi şi se-ntoarse cu vânatul. Erau trei găini Hokko şi nici nu neam fi putut dori un prânz mai bun.

Pe când stăteam la masă bine dispuşi, Pongo ridică deodată capul şi îşi ciuli urechile spre poteca pe care venisem încoace. Ne dădurăm seamă că auzul său ascuţit trebuie să fi descoperit ceva şi ramaserăm liniştiţi.

Şi iată că auzirăm şi noi în apropiere pârâitul slab al unei crengi. Ca o panteră sări în sus Pongo şi dispăru cu iuţeala fulgerului în pădure.

După câteva clipe auzirăm un ţipăt uşor de femeie, apoi credinciosul nostru prieten se înapoie. Râdea din toată inima şi purta pe braţe o tânără Indiană.

Ajuns la foc, o lăsă jos şi zise:

— Pongo auzit paşi. Femeie vrut fuge, Pongo prins repede.

O privirăm pe indiană. Chipul ei avea trăsăturile pronunţate şi fine ale incaşilor. Profesorul îi vorbi şi ea răspunse scurt, supărată.

— Am întrebat-o ce caută aici – ne zise Thomson – şi mi-a spus că asta o priveşte. Mai mult drept ar avea ea să ne-ntrebe pe noi ce căutam aici.

— Eu unul socot că nu greşeşte – zise Marian – căci ţara aceasta va fi aparţinut strămoşilor ei, până au năvălit cuceritorii albi. S-o lăsăm să-şi vadă de drum, căci nu ne-a făcut nimic şi la drept vorbind nu putem împiedeca pe nimeni să umble prin pădure.

— Şi eu aş pune rămăşag – zise Thomson – că ea face parte din locuitorii oraşului misterios pe care l-am descoperit.

— Chiar aşa să fie – spuse Marian – şi tot n-avem dreptul s-o oprim. Spune-i, te rog, că tovarăşul nostru Pongo, credea că are de-a face cu un duşman şi că se poate duce unde pofteşte. N-ar strica să-i adresezi câteva cuvinte de scuză.

— Ei da, se poate să ai dreptate – încuviinţă profesorul.

Se-ntoarse spre fată şi vorbi cu ea prietenos. Frumuseţea arămie – căci era într-adevăr foarte frumoasă – zâmbi la urmă şi îndreptă o privire de admiraţie spre Pongo. Apoi ne salută scurt şi se făcu nevăzută în pădure.

— Pongo, după ea! şopti Marian. Merge de-a dreptul spre Răsărit, adică spre Oraşul misterios. Venim şi noi cât mai repede cu putinţă.

Negrul se ridică îndată, îşi aruncă sacul şi puşca în spinare şi pieri în pădure prin acelaşi loc pe unde se făcuse nevăzută

indiana.

După câteva minute eram şi noi în pădure. De vreo potecă nu mai putea fi vorba acum, ci trebuia să ne croim drumul cu greu, printre copacii acoperiţi cu plante agăţătoare. Cu toate astea găsirăm repede drumul pe care apucase Pongo şi deodată, după ce ne strecuraserăm printre trunchiurile a doi palmieri înalţi, ne izbirăm de credinciosul nostru camarad, care ridică mâna în semn de prevenire, când ne zări.

Stătea îndărătul unei tufe şi privea cu luare aminte printre frunze. Cu băgare de seamă ne apropiarăm de el şi văzurăm acum pe tânăra indiană, care aduna de zor buruieni. În faţa noastră se afla un luminiş mic, acoperit cu buruieni din belşug.

Deodată, Pongo ridică iar mâna şi cu capul arătă spre stânga luminişului din spatele indienei care se lăsase în genunchi. Acolo se vedea o mişcare slabă în tufiş şi brusc se ivi dintre ramurile înfrunzite capul unui puma[1] uriaş.

Văzui lămurit că ochii fiarei se aţintiră miraţi pe făptura fetei, apoi însă luci în ei o expresie de ură sălbatecă şi încetişor, fără zgomot, dihania îşi strecură tot trupul în luminiş.

De obicei puma nu prea ataca, mai mult caută să se apere când e la ananghie, dar fiara aceasta părea să fie lihnita de foame.

Deodată îşi strânse labele dindărăt şi se pregăti să se arunce asupra bietei fete. Dar aproape în aceeaşi clipă ne smucirăm puştile de pe umăr, capul dihaniei se-ntoarse spre noi, atras de zgomotul pe care-l făcusem şi… patru gloanţe şuierară deasupra luminişului.

Scoţând un pufăit ca de locomotivă fiara se ridica în două picioare, apoi se prăbuşi la pământ şi în zvârcolelile-i de moarte făcu ţăndări crengile şi frunzişul din cale, până ce, în cele din urmă, rămase nemişcată.

Indiana sărise în sus şi se-ntoarse cu iuţeala fulgerului. Câteva clipe îşi aţinti privirea asupra leului, apoi şi-o îndreptă spre tufa noastră. Ieşirăm repede la iveală şi profesorul vorbi cu ea.

Fata răspunse scurt, dădu din cap prietenos şi recunoscător, apoi dispăru iarăşi de partea cealaltă a luminişului.

— Salvarea aceasta ne poate fi de mare folos – zise Marian, după câteva clipe – căci dacă indiana locuieşte într-adevăr în oraşul pe care avem de gând să-l vizităm, atunci se poate să ne salveze şi ea dacă va fi să cădem în puterea poporului ei. Ce părere ai, domnule profesor?

— De, eu am observat că era cam mirată văzându-ne pe neaşteptate aici – răspunse Thomson – şi de aceea i-am spus că ne am rătăcit, luându-ne după urmele ei. Socoteam că în felul acesta vom da iar de pârâul pe care l-am părăsit la cotitură. Ea mi-a răspuns că acum trebuia să cotim spre Nord, mulţumi pentru că o salvasem şi se făcu nevăzuta.

— Asta înseamnă că trebuie săi fim cu băgare de seamă şi să n-o urmărim de-a dreptul, zise Marian. De aceea propun să pornim într-adevăr spre Nord, iar după ce vom fi făcut vreun kilometru să cotim iar spre Răsărit, apoi să ne îndreptăm către oraşul cu pricina.

— Şi aşa e? Bine – încuviinţă profesorul – căci acum locuitorii vor sta de strajă poate spre Apus, deoarece ar fi bănuind venirea noastră. Cu siguranţă că fata va povesti de întâlnirea noastră.

— Tot ce se poate – răspunse Marian – dar cred că am dat aici de planta aia care produce ameţeală când o arzi. De aceea o fi cules-o şi fata cu atâta zor. Poate că ne-o folosi şi noua, aşa că propun să adunam câteva.

Zis şi făcut. După ce treaba fu gata, pătrunserăm în pădure prin, acelaşi loc pe unde ieşire leul argintiu.

Străbăturăm vreo cinci sute de metri spre Nord şi după ce mai trecurăm un pârâiaş, cotirăm iar spre Răsărit. După propunerea lui Marian.

Acum mergeam cu anevoie, căci pădurea eră deasă şi plină de piedeci. Când se înnoptă, hotărârăm să facem popas şi pentru ca nu găsirăm nici un luminiş potrivit pentru tabără, furăm nevoiţi s-o ridicăm la rădăcina unui copac uriaş.

III.
DUŞMANUL S-ARATĂ.

NE PUSERĂM PE LUCRU şi tăiarăm mărăcinişul din jurul copacului. Făcurăm astfel un loc liber de vreo cinci metri lărgime. Dar dincolo de aceasta începea iar zidul gros al codrilor seculari, la adăpostul căruia lesne s-ar fi putut furişa un duşman.

— Nu prea e potrivit locul acesta pentru lagăr – zise Marian – privind în juru-i. Dar n-avem încotro, trebuie să ne mulţumim şi cu el. Vom face un foc şi îndărătul trunchiului, ca să fim acoperiţi şi din partea aceea, în oarecare măsură. Să strângem repede vreascuri.

Uşor de zis, greu de făcut, căci lemne uscate nu se prea găseau, din pricina aerului umed, care pătrundea Ei în

crengile căzute. Pongo se caţără, însă într-un copac şi rupse de acolo ramuri care se uscaseră.

În cele din urmă ne aflam cu toţii adunaţi în jurul focului. După ce mâncarăm din conservele ce le aveam, traserăm la sorţi ordinea. În care urma să vegheam. Profesorul avea cea dintâi veghe, care trebuia să înceapă peste vreo două ceasuri, căci eram încă prea enervaţi ca să putem adormi îndată.

După Thomson urma să stau eu de strajă, apoi Pongo şi la sfârşit Marian. Fiecare trebuia să vegheze două ceasuri.

Ca să ne trecem timpul stăturăm de vorbă cu privire la ceea ce urma să întreprindem şi dacă vom face într-adevăr descoperiri însemnate în oraşul misterios.

— Fireşte că nu vom putea lua cu noi decât puţine obiecte uşoare – zise profesorul – atâtea cu cât să pot încredinţa guvernul din Peru despre descoperire, căci trebuie doar să-i dau de ştire. Atunci se va organiza, de sigur, o expediţie mai mare, sub ocrotire militară şi prevăzută cu destui lucrători. Conducerea o vom lua, fireşte, noi. După legile în vigoare, din tot ce se va descoperi, jumătate e al nostru.

— Deci, ne vom putea întoarce îndată, daca avem noroc – zise Marian – e drept că nu va fi prea uşor să găsim vechea comoară a Incaşilor, dacă e ascunsă într-adevăr acolo.

— Aşa e, domnule Farrow – încuviinţă Thomson – când am fost întâia oară acolo, trei zile în şir am cercetat peste tot, fără să găsesc ceva. Nu-i vorbă, prea eram atunci turburat de descoperirea oraşului, ca să mă mai gândesc la comori ascunse. Apoi am observat prezenţa unor fiinţe omeneşti, fără să văd însă altceva decât umbrele lor fugare când îmi încrucişau drumul. În cele din urmă văzui că şederea mea acolo îmi primejduieşte viaţa, căci în seara zilei a treia era cât p-aci să fiu ucis de nişte bolovani cât toate zilele, care s-au rostogolit brusc în focul meu de tabără, căzând de pe acoperişul unei case. Am strigat cu glas tare în limba locului că voi pleca a doua zi, dacă sunt lăsat în viaţă. Făcui aşa fel ca şi cum aş fi strigat la cer, deşi mă adresam duşmanilor ascunşi. Şi, într-adevăr, ploaia de pietre încetă.

A doua zi plecai chiar în grabă şi tot drumul băgai de seamă că eram înconjurat de însoţitori nevăzuţi. Crengi trosneau, pietre se rostogoleau, dar nu puteam vedea altceva decât umbre care dispăreau fulgerător. Răsuflai uşurat când ajunsei, în sfârşit, la staţia Matchu Pitchu. Părăsii Peru, căci o însărcinare a guvernului meu mă trimitea în Egipt. Şi astfel s-a făcut că am uitat aproape de vechiul oraş în ruine. Până când am dat de dv. în Mexic. Atunci m-a cuprins un adevărat dor şi o putere nevăzută mă atrăgea încoace.

— Acum am devenit şi mai curios – zise Marian – dacă spui că ploaia de pietre cădea de pe acoperişul unei case, înseamnă ca clădirile sunt încă în bună stare acolo.

— Veţi vedea cu ochii dv. – răspunse profesorul – nu vreau să vă trădez prea mult Atâta vă spun doar că veţi rămâne înmărmuriţi.

— Păcat că n-avem un aparat fotografic, ca să putem aduna dovezi, zise Marian. Dar cred, totuşi, că va fi de-ajuns dacă vom întă…

Prietenul meu îşi rupse vorba şi-şi duse mâna la brâu, unde avea revolverele şi cuţitul. Lua apoi o creangă aprinsă din foc şi lumină pământul în fata lui.

— Aha! făcu el apoi în şoapta şi ridică un obiect micuţ, de culoare cafenie – devine cam nesigur locul acesta. Asta e, daca nu mă înşel, o săgeată otrăvită, zvârlită dintr-un tub de suflat.

— Da, da, ia arată-mi-o şi mie! zise profesorul, cu însufleţire. E foarte interesant, zău aşa! Şi otrava pare să fie curara. Interesant de tot…

— Asta-i acum! făcu Marian. Eu n-aş fi găsit lucrul de loc interesant dacă mă nimerea săgeata. Şi afară de asta socot că nu suntem în siguranţă aici, căci duşmanul ascuns va mai fi având el şi alte săgeţi în tolba sa.

— Drace, ai dreptate! exclamă Thomson şi sări în sus. Atunci e mai bine să stingem focul.

— Pe mine mă miră că n-au urmat şi alte săgeţi după aceasta. Îi lămuresc faptul prin aceea că cea de aici a fost un fel de prevenire. Arcaşul nevăzut vrea să ne oprească să mergem mai departe.

— Tot ce se poate – zise profesorul, uşurat – putem fi deci liniştiţi când vom face de veghe.

— Însă în cazul acesta va trebui să ne dăm toată silinţa să ajungem în oraşul cu pricina mâine cu mult înainte de a se înnopta – zise Marian – căci înainte de orice va trebui să ne căutăm un adăpost foarte sigur.

— Vom ajunge negreşit pe la prânz – spuse profesorul – cred că săgeata aceea o vei păstra ca amintire, domnule Farrow.

— Nu?

— Fireşte – răspunse Marian – e o amintire frumoasă din prima noapte petrecută în pădurea seculară a Americii de Sud.

Spunând aceasta luă săgeata şi, învelind-o într-o bucată de hârtie, o puse în portofoliu.

— Aşa – zise apoi – acum sunt curios dacă duşmanul ascuns ne va lăsa în pace în noaptea asta. Ia să ne culcăm, căci mâine vom avea nevoie de noii puteri.

— Bine, voi lua eu acum prima veghe – spuse profesorul, resemnat.

— N-ai încotro – râse Marian, desfăşurându-şi pătura de lână.

Eu şi Pongo ne culcarăm de asemeni, dar trebuie să mărturisesc că nu prea eram liniştit. Totuşi, natura îşi cerea drepturile ei şi obosit, cum eram, adormii tun.

Când Marian mă trezi pentru veghe, îmi spuse că nu se petrecuse nimic în vremea asta, aşa că nu trebuia să-mi fie teamă.

Deodată simţii o lovitură uşoară în chimirul meu de piele. Bănuii îndată ce poate fi şi mă cuprinse o spaimă de moarte. Să fi fost oare o nouă prevenire a indianului, sau de data asta o lua în serios?

Îmi încordai atenţiunea spre tufişul din faţă, nu observai însă nici o mişcare suspectă. Apoi, întocmai ca şi Marian mai înainte, luai o aşchie aprinsă şi luminai pământul la picioarele mele.

Într-adevăr, găsii acolo săgeata. O ridicai cu vârful degetelor, ca s-o privesc şi atunci văzui că era făcută de curând. Pe de alta, parte vârful nu era de fel colorat, cum ar fi trebuit să fie dacă ar fi fost muiat în otrava.

Asta însemna că indianul nu mai avusese la el săgeţi de astea şi trebuise să caute pe întunerec copacul cu lemnul acela tare de care avea nevoie. De asemeni trebuise să ascută tot pe întunerec săgeata, ceea ce era o treabă care cerea mult timp.

Dobândii astfel încredinţarea că şi această a doua săgeată era o prevenire. O pusei şi eu tine, ca amintire, în portofoliu.

Când mi se împlini timpul, îl trezii pe Pongo şi-i spusei în şoaptă ce se întâmplase.

— Bine, Masser – răspunse el, calm – Pongo bagă de seamă.

Ştiam cu şi aşa ca dânsul va fi cu ochii în patru, astfel ca mă întinsei mai liniştit pe pătura mea şi adormii îndată.

Restul nopţii trecu în linişte şi când Pongo ne trezi în zori, îmi spuse că nimic nu se clintise. În vreme ce el se îndeletnicea eu încălzitul conservelor, noi ne duserăm să cercetăm tufişul de unde presupuneam ca porniseră cele două săgeţi. Găsirăm într-adevăr îndărătul unei tufe înalte semne neîndoielnice căi un om stătuse acolo vreme mai

îndelungată. Ba, erau chiar şi aşchii de lemn împrăştiate pe jos, dovadă că indianul îşi ascuţise o săgeată.

Ne grăbirăm cu mâncarea, împachetarăm lucrurile şi pornirăm la drum prin pădure.

Cam pe la prânz poposirăm lângă un pârâiaş cu apă limpede şi mâncarăm în tihnă.

— Domnule Farrow – zise Thomson deodată – cred că acum trebuie să cotim spre miazăzi, urmând cursul acesta de apă care sunt sigur că trece pe lângă oraş.

Marian încuviinţă şi ridicându-ne, pornirăm iarăşi.

Drumul pe malul apei era mult mai uşor şi după vreo patru ceasuri de mers profesorul ne lămuri că ne aflam la o înălţime cu oraşul căutat, care s-ar fi aflând la o sută de metri de noi, spre Răsărit, la stânga.

Şi mergând câţiva paşi spre Sud, ca să găsim un loc pe unde să putem trece apa, văzurăm urmele proaspete ale unui picior gol în pământul moale al ţărmului. Pe aici trecuse aşa dar indianul şi tot aici trebuiai să fie – pe malul celălalt – vreo potecă spre oraşul ruinelor.

IV.
ORAŞUL MINUNILOR.

APA NU ERA ADÂNCĂ în locul acesta şi când ajunserăm pe malul celălalt, găsirăm într-adevăr o potecă îngustă, care se-ntindea dreaptă spre Răsărit.

— Eu n-am trecut pe aici când am fost întâia oară – zise Thomson – ci cu vreo sută de metri mai spre miazăzi. Drumul acesta pare să ducă de-a dreptul la poarta oraşului, căci atunci eu am dat de zid şi am fost nevoit să mai merg o bucată până la poartă.

— Vom fi zăriţi destul de devreme de locuitorii oraşului şi vom avea prilejul să vedem îndată cum ne vor întâmpina – zise Marian. Să sperăm că nu cu săgeţi otrăvite.

— Ia nu mai cobi şi d-ta acum! se răsti Thomson.

— Nu cobesc de fel, ci spun înainte ceea ce se poate întâmpla.

După vreo zece minute de drum pădurea se sfârşi. Ramaserăm locului ca înlemniţi şi ne uitarăm la priveliştea din faţa noastră. La o înălţime de vreo sută de metri se înălţa un con de stâncă, ai cărui vârf avea însă un diametru de cel puţin doi kilometri. Şi de jur-împrejurul acestui vârf se ridica un zid înalt din blocuri uriaşe de piatră.

— Vă prinde mirarea, aşa e? râse Thomson. La fel mi s-a întâmplat şi mie când am fost pe aici. Şi acum mă vrăjeşte

iarăşi priveliştea aceasta. Dar să vedeţi oraşul sus, s-a păstrat bine aproape în întregime. Din păcate casele sunt goale.

— Dar unde or fi stând locuitorii oraşului? întrebă Marian. De sigur că nu între cei patru pereţi goi.

— În privinţa, asta am eu părerea mea – răspunde profesorul – vezi d-ta deschizăturile acelea mici în conul din stâncă, la vreo zece metri dedesubtul zidului? Nu arată ele ca nişte ferestre? Eu cred că urmaşii vechilor ziditori ai acestui oraş trebuie să locuiască! Înlăuntrul stâncii. Şi acolo ar fi ascuns şi comoara, asupra căreia veghează cu străşnicie.

— Atunci luarea în posesie a obiectelor preţioase nu va fi cu putinţă nici pentru guvern – zise Marian, serios – căci comoara îşi are proprietarii ei.

— Care însă trebuie abia să-şi dovedească dreptul – zise Thomson – nu cred ca în această privinţă guvernul să-şi facă prea multe scrupule. Cel mult le va da oamenilor o despăgubire corespunzătoare.

— De, asta cam miroase a nedreptate – spuse Marian – şi în ce mă priveşte, îmi pot scuza participarea mea la căutarea comorii numai prin aceea că astfel se va da, probabil la o parte vălul care acopere străvechea cultură incaşă. Cel puţin voi renunţa la partea ce mi se cuvine ca găsitor.

— La fel voi face şi eu, nu mai încape vorbă – zise Thomson – am de-ajuns cu ce trăi şi n-am nevoie să iau de la un biet indian.

— Acum să lăsăm însă vorba şi să căutăm s-ajungem în oraş.

În vremea asta Marian privise cu atenţiune zidul. Dădu din cap zise:

— Bine, ca urcăm. N-am observat nici un om acolo sus, cu toate astea trebuie să fim foarte prevăzători.

O potecă în piatră urca spre creştetul stâncii. După un drum anevoios ajunserăm în sfârşit la zid şi ne oprirăm în faţa unei porţi mari. Înainte vreme ar fi fost aici canaturi de aur, acum, însă, nu se mai vedea decât bolta artistic sculptată, din pietre bine împreunate.

— Ia priviţi, domnilor, aceste minunate turnuri rotunde, care străjuiesc templul în faţa noastră, de ambele părţi, zise profesorul. Aici la dreapta, acest bloc de stâncă, atât de artistic cioplit, trebuie să fi fost una din pietrele de jertfă, pe care se sacrificau şi oameni, după cum se spune. Vedeţi şănţuleţul acesta săpat în piatră? Pe el trebuie să se fi scurs până în templu sângele victimelor.

Haideţi mai departe, colo se află mormintele. Când am fost pe aici am izbutit să ridic o lespede, dar n-am văzut

decât un schelet, de unde mă aşteptam să găsesc şi odoare preţioase.

În Thomson se trezise exploratorul şi era atât de entuziasmat încât uitase de toate celelalte.

— Oraşul îl vom cerceta mai târziu – zise Marian – deocamdată să ne căutăm un adăpost sigur. Va trebui să n-aibă ferestre şi intrarea s-o acoperim în aşa fel încât să nu putem fi nimeriţi de vreo săgeată slobozită, pe furiş.

— Atunci haideţi cu mine! zise profesorul cu însufleţire – în partea dărâmată a oraşului se află o peşteră săpată în stâncă, spre miazăzi. Vom fi în deplină siguranţă acolo în acelaşi timp sunt şi lucruri interesante de văzut.

Pornirăm agale pe străzile oraşului mort. Vârful stâncii era de o rotunzime aproape perfectă şi străzile mergeau paralel spre zidul tot rotund.

Thomson ne călăuzi într-o stradă care părea să ducă de-a dreptul spre centrul misteriosului oraş.

— Asta trebuie s-o vedeţi chiar acum – zise el – dăm de aici dea dreptul la Templul Soarelui.

Dar Marian se împotrivi:

— Nu, domnule profesor, înainte de toate să ne căutăm un adăpost. Să iuţim pasul! Pe urmă vom da o raită prin oraş, vom lăsa însă pe cineva de pază în peştera unde ne vom depune bagajele.

Pongo se oferi să rămână el de veghe.

Profesorul coti acum într-altă stradă şi după un sfert de ceas de mers ajunserăm în partea ruinată.

Era foarte interesant acolo. Câteva din clădirile uriaşe se prăbuşiseră, probabil din pricina unei explozii puternice, căci unele blocuri uriaşe de piatră erau despicate în doua. În mijlocul acestui câmp de ruine cât un diametru de vreo două sute de metri, se înălţa, o stâncă rotundă, înaltă de zece metri. Când ne apropiarăm şi o privirăm mai bine, socotii că avea un diametru de cel puţin treizeci de metri. Părea un gazometru uriaş, numai că pereţii erau sfârticaţi pe dinafară.

Sub conducerea profesorului făcurăm ocolul acestei stânci şi în partea de miazăzi văzurăm o deschizătura îngusta de înălţimea unui om.

— Asta e o intrarea în peştera – ne lamuri Thomson – doi paşi numai, merge drept înainte, apoi vine o cotitură în unghi drept. Prin asta suntem la adăpost de săgeţi. Nici ferestre nu sunt. Dacă facem foc, fumul trebuie să iasă prin crăpătura asta.

— Minunat! zise Marian. Acum să-l luăm în stăpânire cu băgare de seamă, căci se poate să fi fost ocupat de alţii.

Aprinserăm lămpile de buzunar, apoi Marian intră cel dintâi prin deschizătura îngustă. Cu multă atenţiune privi pe după cotitură, după ce întinsese lampa.

— Peştera e goală, veniţi înăuntru! strigă apoi peste umăr.

Intrarăm repede în grota încăpătoare, luminată de lampa prietenului meu. Era complet goală, dar pereţii de stâncă fără nici o crăpătură erau de natură să ne liniştească. Cu greu s-ar fi putut arunca aici înăuntru o săgeată otrăvită sau o buruiană ameţitoare. Acum trebuia să ne procurăm lemne de foc şi în scopul acesta era nevoie să ne întoarcem în pădure.

— Înainte de a porni să, vizităm oraşul, domnule profesor – zise Marian – trebuie să ne îngrijim de lemne. Pongo rămâne aici de pază, iar noi vom coborî în pădure. Puştile ni le lăsăm tot aici, căci e de ajuns dacă luăm revolverele cu noi.

— În primul rând domnul profesor trebuie să ne arate izvorul – zisei eu – apa de băut e pentru noi lucrul de căpetenie căci se poate ca locuitorii ascunşi să ne încercuiască şi fără apă suntem pierduţi, în cazul acesta.

— Izvorul se află la câţiva paşi de intrarea în peştera, pe partea de Răsărit a stâncii, răspunse Thomson. Chiar daca vom fi asediaţi de indieni, îi vom putea respinge, cu armele noastre, până ce unul din noi se va duce să aducă apă.

— Cu atât mai bine – zise Marian – acum să pornim după lemne.

Nu era prea plăcut lucru să ieşim acum din peşteră, căci s-ar fi putut ca între timp urmăritorul nostru să se fi aşezat afara la pândă, înarmat, poate, cu alte săgeţi otrăvite.

Marian ieşi cel dintâi. Din prevedere, însă, împinse înainte pălăria, cu mâna dreaptă în care ţinea şi pistolul. Apoi se furişă încetişor afară.

Mă aşteptam ca în clipa următoare să văd înfigându-se o săgeată otrăvită în pălăria lui sau ca vreun cuţit din acelea grozave să i găurească mâna.

Dar nu se întâmplă nimic şi în cele din urmă Marian ne făcu semn să ieşim şi noi, după ce iscodi cu băgare de seamă în juru-i.

Ieşirăm cu toţii din peşteră şi Pongo zise că mai curând vrea să stea de pază afară. Era chiar mai bine aşa, căci înăuntru ar fi fost ca un prizonier dac-ar fi pândit duşmanul în faţa peşterii.

Porniră repede pe strada pe care venisem, ajunserăm la poarta de ieşire şi coborârăm în grabă poteca.

În pădurea apropiata găsirăm vreascuri destule. Strânserăm cât puturăm, făcurăm legături din ele şi ni le

încărcarăm în spinare.

O luarăm înapoi în deal. Cu băgarea de seamă cuvenită trecurăm prin poarta largă, apoi pe strada dea lungul zidului şi în curând zărirăm stânca în care se afla peştera noastră.

Dar când furăm în fata deschizăturii de intrare, Pongo nicăieri. Ne privirăm muţi unul pe altul, intrarăm apoi în peşteră, dar nici acolo nu era nimeni.

— Lăsaţi repede lemnele jos şi să ieşim afară! zise Marian, cu glas înăbuşit.

Zvârli la pământ vreascurile şi o zbughi prin deschizătură. Îl urmarăm fără zăbavă.

Afară ne rotirăm privirea de jur-împrejur, apoi prietenul meu şopti:

— Poate că s-a dus la izvor s-aducă apă. Repede, domnule profesor, călăuzeşte-ne într-acolo!

— Pe aici la stânga! zise Thomson.

Vorbise şi el în şoaptă, pentru ca, probabil, ca şi mine, avea presimţirea unei nenorociri ce ne ameninţa. Şi nici Marian nu porni grăbit cum făcea de obicei, ci se furişă pe după colţul conului de stâncă.

Mergeam în urma lui şi văzui îndată priveliştea grozavă ce ni se înfăţişă. Pongo era ocupat de zor să rostogolească în lături o lespede de stâncă în greutate de câteva sute de kilograme. O treabă care chiar pentru puterea lui era prea grea.

Dar îndărătul lui, la vreo şase metri depărtare numai, stătea un indian înalt, cu şorţ alb, ţinând în mâna dreaptă ridicată grozavul cuţit încolăcit, care adusese moartea bătrânului, adică paznicul din Matchu Pitchu.

Din moment în moment putea să zboare în aer şi să străpungă inima lui Pongo ai nostru. Stăteam împietrit, dar Marian se dezmetici repede din spaima ce-l cuprinsese pe el. Cât ai clipi îşi trase revolverul de la brâu şi două împuşcături detunară.

Ochitor bun cum era, cuţitul primejdios zbură din mâna indianului. Acesta se holbă la noi o clipă, apoi se făcu nevăzut, de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

În momentul următor Pongo – care îşi dăduse seamă de situaţie – se repezi spre locul unde dispăruse vicleanul său duşman. Se făcu şi el nevăzut dintr-odată şi noi o zbughirăm înăuntru, căci bănuiam că se va întâmpla o nenorocire.

În câteva clipe ajunserăm la locul cu pricina şi văzurăm acolo nişte trepte care duceau înlăuntrul stâncii; erau netede şi curate de parca ar fi fost cioplite în lemn.

Din gaura întunecoasă ne izbea în faţă aer rece şi proaspăt. Marian îşi aprinse îndată lampa şi începu să coboare treptele, ţinând în mâna dreaptă revolverul.

Eu veneam în urma lui, apoi Thomson. Dar abia coborâsem zece trepte, că auzirăm aproape de noi un ţipăt şi un horcăit, care încetă repede. Ne oprirăm în loc şi simţii un fior prin trup, căci mă gândii îndată la Pongo.

Îi auzii însă glasul şi o piatră mi se luă parcă de pe inimă:

— Massers merge sus, Pongo vine.

Ne înapoiarăm imediat, urcând repede scara de piatră şi ieşirăm afară.

După câteva clipe se ivi Pongo, târând după sine trupul neînsufleţit al indianului cu şorţul alb. Îl duse până. La deschizătura pe care o făcuse în conul de stâncă prin rostogolirea bolovanului uriaş, îl lăsă la pământ şi zise:

— Pongo aude aici bătaie, piatră rostogoleşte. Apoi glasuri, care tace îndată. Mai bine pleacă de aici, nu va fi bine.

Sa fi bănuit oare credinciosul nostru camarad, care nu se temea de nici o primejdie, că ne pândea o nenorocire? Nu se mai, întâmplase până atunci ca el să ne îndemne să plecăm dintr-un loc, fără ca să se arate lămurit o primejdie.

— Nu – zise Marian cu hotărâre – acum putem rămâne, căci avem un ostatec de preţ. Haideţi repede în peştera noastră că să-l legăm pe indian! Sau nu – adăugă el apoi şi scoase din buzunar un ghem cu sfoară groasă – rămânem mai bine aici. E mai nimerit lucru să nu pierdem din ochi aceste două deschizături, care duc înlăuntrul stâncii. Altminteri ne putem aştepta la cine ştie ce surpriză neplăcută.

Îl legă cu multa dibăcie pe indian care îşi pierduse cunoştinţa de pe urma pumnului pe care i-l dăduse Pongo. Apoi privi îngândurat la deschizătura înaltă de vreun metru şi jumătate şi tot atât de largă, pe care o făcuse negrul, prin îndepărtarea bolovanului.

— Nu se vede nici o urmă că această deschizătură ar fi folosita ca ieşire – murmură el – şi degeaba n-o fi fost ea închisă cu lespedea asta grea de piatră. Aş vrea să ştiu cărui scop servise.

— În orice caz, duce şi ea în lăuntrul stâncii – îmi dădui eu cu părerea – altminteri n-ar fi auzit glasuri Pongo. N-ar fi mai bine să pătrundem pe aici, decât să coborâm treptele alea acolo, la capătul cărora ne aşteaptă poate duşmanii?

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – oricum trebuie să pătrundem în lăuntrul stâncii, ca să lămurim situaţia noastră

de aici. Şi, dacă, profesorul ţine să descopere comoara, apoi numai acolo poate da de ea.

— Atunci repede jos! zise Thomson.

— Chiar atât de repede nu merge – râse Marian – mai întâi trebuie să stăm niţeluş de vorbă cu prizonierul, care nădăjduiesc că-şi va veni curând în fire. A! Uite-l că a şi început să mişte pleoapele.

Ne aplecarăm deasupra indianului, care tocmai deschisese ochii. Nici un muşchi de pe chipul său de bronz nu tresări când ne zări. Încercă să-şi mişte mădularele, dar renunţă repede, dându-şi seama că e legat.

— Întreabă-l de ce a vrut să-l ucidă pe Pongo! ceru Marian profesorului.

Thomson se adresă prizonierului care, cu ochii scânteietori, răspunse răstit.

— Se plânge că am pătruns în oraş – tălmăci profesorul – şi spune că n-avem ce căuta aici. Şi lespedea aceea pe care a dat-o la o parte Pongo ascunde o taină veche a poporului său, despre care, nici un om nu trebuie să afle. Mai zice că-l putem omorî, dar vom fi şi noi pierduţi, căci ai lui îl vor răzbuna.

— Atunci spune-i că n-avem de gând să-l ucidem, ci că vrem să vizităm oraşul numai din interes – zise Marian – îi voi da drumul chiar, dacă ne făgăduieşte să nu ne mai duşmănească.

Thomson tălmăci indianului cuvintele lui Marian. Individul îl privi lung pe prietenul meu, înainte de a răspunde.

— Acum crede că ne interesăm numai de oraş – spuse apoi profesorul – dar bănuieşte că s-a trădat taina poporului său. E prea târziu pentru noi să fugim, căci drumul ne este închis de un trib de indieni prieten. Chiar dacă locuitorii oraşului ne-ar lăsa să ne retragem, vom cădea în mâinile celor din pădure.

— Dar n-ar fi nevoie decât să le dea un contra-ordin – zise Marian.

— Asta nu se mai poate – tălmăci profesorul – căci prima poruncă – locuitorii din pădure continuă să vadă în indienii; de aici pe stăpânitorii lor – e dată cu atâta hotărâre, încât nu mai poate fi retrasă cu nici un chip. Afară de asta nici cei din interiorul stâncii nu vor cunoaşte cruţare faţă de noi, dacă e vorba să-şi păstreze taina.

— Hm… stăm prost, precum văd – zise Marian – părerea mea este, deci, că cel mai nimerit lucru e să ne punem în legătură chiar cu locuitorii oraşului. Poate că izbutim să-i încredinţăm de nevinovăţia noastră.

Thomson vorbi iarăşi câtva timp cu indianul, apoi zise, resemnat:

— Degeaba, nu crede că tovarăşii săi ne vor cruţa. El e un subşef. Adevăratul stăpânitor e un altul. N-avem încotro, domnilor, trebuie, să ne pregătim pentru o luptă disperată.

— Atunci să pătrundem prin deschizătura asta şi să ne înfăţişăm locuitorilor! hotărî Marian.

— Nu mai e nevoie de asta – zise profesorul, liniştit – căci se şi află îndărătul nostru.

V.
„PUTEREA INCAŞILOR”.

LA CUVINTELE ACESTEA ne-ntoarserăm speriaţi şi ne dădurăm seamă îndată că orice împotrivire ar fi fost zadarnică. Căci în spatele nostru stăteau cel puţin cincisprezece indieni, unii cu cuţitele ridicate, alţii cu ţevi de suflat la gură, care cu siguranţă că erau încărcate cu săgeţi otrăvite.

— Vorbeşte cu ei! zise Marian, profesorului.

Thomson ţinu arămiilor o cuvântare mai lungă, iar prizonierul nostru arunca şi ei din când în când câte o vorbă. Apoi unul din indieni care stătea cu cuţitul ridicat, răspunse prin câteva fraze.

— Deocamdată suntem prizonieri, domnilor! tălmăci Thomson. Asupra celor ce urmează să se întâmple cu noi va hotărî căpetenia, jos, în stâncă. Orice împotrivire e zadarnică.

— Asta aşa e – încuviinţă Marian – trebuie să ne supunem. E nevoie să predam armele?

— Despre asta n-au zis nimic – probabil că se simt în siguranţă – şi pe de altă parte n-ar avea nici un rost dacă am căuta să punem mâna pe revolver, căci ne-am trezi îndată cu un cuţit sau o săgeată în trup. Ne cer să-i urmăm pe trepte în jos.

În vreme ce ne vorbea Thomson, unul din indienii care ne împresurau se apropiase de noi, tăiase legăturile prizonierului şi-i vârâse în mână un alt cuţit.

Indianul sări îndată în picioare şi râmase lângă noi. Thomson îi spuse câteva cuvinte, la care el încuviinţă din cap. Apoi profesorul mi se adresă:

— Haideţi, domnilor, trebuie să apărem în faţa judecăţii.

Păşirăm spre indienii care ne făcură loc şi împreună pornirăm spre scara care ducea înlăuntrul stâncii.

La lumina lămpilor noastre de buzunar numărarăm cincisprezece trepte, apoi veni o cotitură la stânga, încă şase

trepte şi ne trezirăm într-o încăpere de vreo zece metri lungime şi cinci lăţime, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu blănuri de lama.

De jur-împrejurul pereţilor erau bănci de piatră, care şi ele erau acoperite cu blănuri. Noi trebuirăm să ne oprimi în mijlocul încăperii, în vreme ce indienii se aşezară pe băncile de piatră. Numai fostul nostru prizonier rămase lângă noi.

Drept în faţa noastră se mişcă deodată o blană de lama, care fu apoi dată în lături şi dintr-o deschizături îngustă în stâncă, ieşi un indian bătrân, care avea trăsături de incaş.

Ochii-i negri se aţintiră tăioşi asupră-ne, apoi, cu glas poruncitor puse câteva întrebări fostului nostru prizonier, care răspunse îndată plin de respect.

Bătrânul se-ntoarse apoi spre profesor şi-i grăi ceva. Thomson ţinu o întreaga cuvântare, pe care celălalt o asculta în tăcere. Îi spuse câteva cuvinte şi părăsi încăperea.

— Hm… nu ştiu cum se vor sfârşi lucrurile cu noi! Zise Thomson – mi-am dat toată osteneala să-l încredinţez că n-am venit în ţara lor cu gânduri rele, dar am impresia că bătrânul nu-mi prea dă crezare. Acum s-a dus să hotărască asupra sorţii noastre şi până atunci trebuie să aşteptăm aici.

— Nu e de loc plăcut – îşi dădu cu părerea Marian – căci dacă ne condamnă la moarte, Indienii ne vor înjunghia îndată cu cuţitele lor. Eu unul mi-aş pregăti pistoalele de pe acum, căci nu prea am poftă să mă las ciopârţit fără să mă apăr.

— Nu te-aş sfătui să faci una ca asta – zise Thomson – căci paznicii noştri au ochi ageri. Cea mai mică mişcare suspectă ne poate aduce o săgeată otrăvită.

— Fie şi cum spui d-ta – încuviinţă Marian – dar să ştii că dacă bătrânul rosteşte o sentinţă de moarte, trag fără să stau la cumpănă.

— Fireşte, fireşte! – mormăi Thomson – când lucrurile or ajunge acolo, mă voi apăra şi eu până la ultima suflare. Să nădăjduim însă ca nu se va întâmpla asta.

— Depinde de ce i-ai povestit bătrânului – spuse Marian – drept e că împrejurarea în care l-ai iscodit pe paznicul templului e împotriva noastră. În schimb salvarea tinerei indiene şi cruţarea prizonierului, sunt în favoarea noastră.

— Tii, asta am uitat să i-o spun! făcu profesorul. Şi ar fi trebuit s-o fac neapărat. Dar lasă că i-oi spune-o eu când va veni cu sentinţa.

— Da, căci îmi pare că indienii de aici au legi care nu pot fi călcate. Am auzit doar deja de la fostul nostru prizonier, că cei din pădure trebuie neapărat să aducă la îndeplinire o poruncă ce a fost dată.

— Atunci trebuie să vorbesc numaidecât cu el, când se va înapoia – zise Thomson – poate că şi-o schimba sentinţa atunci. De altminteri, s-ar putea hotărî de pe acum: sau ne omoară, sau ne lasă în plata Domnului. Numai că şi într-un caz şi în altul, nu vom vedea comoara. Păcat, mare păcat!

Râsei fără să vreau, căci în clipa aceasta profesorul făcea o impresie comică. Era aproape sigur că-l aşteaptă moartea şi, cu toate astea se gândea la comoară – în vreme ce, cu puţin înainte, spusese bătrânului incaş că vizita noastră în oraş era cu totul dezinteresată.

Abia sfârşi de vorbit profesorul că blana din perete se mişcă iarăşi. Bătrânul indian intră înăuntru şi Thomson se repezi să vorbească.

Dar celălalt făcu cu mâna un gest atât de poruncitor, încât profesorul ramase uluit şi tăcu mai ales că şi indienii de po băncile de piatră se ridicaseră, apropiindu-se de noi.

Bătrânul făcu un semn şi zise doar un singur cuvânt; în clipa următoare se şi făcuse nevăzut după „perdea”.

— A zis numai: „Veniţi!”, tălmăci profesorul mirat. Ştie Dumnezeu ce-o fi însemnând asta…

— Păi să mergem după el – hotărî Marian, calm şi se şi puse în mişcare – vom vedea noi ce poftește.

Intrarăm prin deschizătura îngustă dindărătul blănii de lama şi ne trezirăm iarăşi între două şiruri de indieni, care se postaseră acolo. Acum erau douăzeci de oameni, care ne lăsară să trecem în tăcere.

Ţineau şi ei în mâini cuţite de zvârlit şi ţevi de suflat şi prin tăcerea lor făceau o impresie îngrijitoare.

Bătrânul ne aştepta de partea cealaltă a micii încăperi. Când ne apropiarăm de el, dădu iar în lături o blană de lama şi atunci ieşi la iveală o scară ce părea să duca în adâncul conului de stâncă De data asta n-aveam nevoie de lămpile de buzunar, căci scara ducea pe lângă partea din afară a stâncii şi avea diferite deschizături, prin care pătrundea lumina zilei care se sfârşea. Mai era cel mult un ceas până să se-ntunece.

După socoteala mea, trebuie să fi şi ajuns la piciorul stâncii, atât de mult coborâserăm; deodată dădurăm de o uşă împodobită cu plăci de aur masiv.

Bătrânul se oprise şi îşi aţinti privirile asupra noastră. Thomson îl întrebă ceva, la care el dădu un răspuns mai lung, pe care profesorul ni-l tălmăci:

— Domnilor, o mare bucuriei Ne duce să vedem „Puterea incaşilor”, apoi ne va rosti sentinţa. Vroiam să-i povestesc de salvarea tinerei indiene, dar el spunea că asta o pot face şi mai târziu. Tare sunt curios să văd ce ne-o arăta!

Indianul apăsă pe un bulon ascuns şi cu un scârţâit slab uşa de aur se dădu în lături, îndărătul ei se ivi un gang îngust, care primea puţină lumină printr-o deschizătură din zid.

După zece paşi ne trezirăm în faţa altei uşi de aur, pe care bătrânul o deschise tot prin apăsarea unui buton. Şi acum făcui o sforţare uriaşă ca să-mi înăbuş o exclamaţie de uimire, căci din încăperea ce se afla îndărătul acestei uşi ne izbi o strălucire atât de orbitoare, încât fui nevoit să închid ochii câteva clipe.

Apoi, împins din spate de Thomson, intrai în încăpere şi începui să-mi rotesc privirea uluit. Drept în faţa uşii se afla un soare uriaş din aur curat. Prin nişte deschizături din zid soarele de pe cer lăsa razele-i să cadă pe această surată artificială a lui, ceea ce producea strălucirea aceea orbitoare.

Pe peretele în care se afla uşa pe care intrasem şi tocmai în faţa soarelui, se afla o lună din argint curat. Apoi încăperea spaţioasă era plină cu odoare scumpe, a căror valoare nu eram în stare s-o preţuim.

În coşuri împletite, străluceau lucruri casnice din aur, care prin ele înşi-le puteau să aibă o valoare imensă, fără să mai ţinem socoteală de aceea pe care le-o dădea vechimea.

Erau talgere, vase, câni, animale şi idoli. Şi atât de multe, că rămâneai înmărmurit. Câteva coşuri erau pline; cu grozavele cuţite de aruncat, iar altele cu giuvaeruri care împodobiseră, de sigur, pe femeile incaşe de odinioară.

O sumedenie de bogăţii ne orbeau; acum pricepui şi eu cum poale lăcomia de aur să aprindă creierul unui om. Puţini oameni ar fi rămas reci la vederea acestor comori.

Bătrânul incaş întrebă ceva pe profesor, care dădu un răspuns mai lung, apoi se adresă nouă:

— Indianului îi place că nu ne prea emoţionăm la vederea acestor minunăţii, care formează într-adevăr o mare putere. La asta i-am răspuns că pe noi ne interesează numai vechimea obiectelor, pe câtă vreme valoarea metalului ne lasă nepăsători. Am vrut să-i istorisesc apoi chestia cu fata, dar mi-a tăiat iar vorba. Pare să fie un stăpânitor cam despotic. Acum cred că şi va îmblânzi puţintel sentinţa.

— Să nădăjduim – zise Marian cu seriozitate – căci dacă i-o da în gând să ne trimită la moarte, deschid focul chiar aici. Cei mai mulţi indieni sunt afară, pe gang şi cu cei şase care au intrat, sfârşim noi repede. Aha, îmi pare că vrea să-şi dea drumul!

Cu chipul ca cioplit în piatră bătrânul se-ntoarse spre Thomson şi-i vorbi. Faţa profesorului devenea tot mai gravă şi bănuiam eu că ne puteam aştepta la ce e mai rău.

Într-adevăr, când bătrânul făcu o pauză, Thomson se grăbi să ne spună:

— Mi-a spus că nici un ochiu străin nu trebuie să vadă aceste comori. Hotărâse dinainte moartea noastră, dar a vrut să ne-ncerce dacă cu adevărat n-am venit încoace să jefuim aurul. Acum a rămas încredinţat de gândurile noastre bune, dar nu mai poate face nimic pentru noi, căci legea străveche cere ca străinul care vede comorile să fie ucis.

— Ei drace, stăm prost de tot! zise Marian. Căci nu va putea călca legea, deşi e cel mai bătrân locuitor al acestui oraş şi prin asta căpetenia ţinutului.

— Atunci să ne pregătim de luptă, zisei şi-mi îndreptai privirea spre un coş plin cu ghioage de aur, care mi se păreau arme minunate pentru o luptă de aproape. Pentru moment numai cei şase oameni ne pot deveni primejdioşi şi pe ăştia îi răpunem repede, căci n-au decât cuţite. Altceva ar fi cu afurisitele alea de săgeţi otrăvite. Ce părere ai tu. Mariane? Pongo l-ar putea ţine pe bătrân ca scut împotriva săgeţilor.

— Nu e rău sfatul tău – răspunse prietenul meu – să aşteptăm s-auzim întâi sentinţa bătrânului, apoi dăm atacul. Eu îl voi înhaţă pe el, iar voi – şi în primul rând Pongo – va trebui să-i răpuneţi pe cei şase oameni de colo. Pe cât se poate, însă, să nu-i ucideţi!

— Pongo face! rânji negrul.

— Aha, uite că începe! şopti Thomson.

Bătrânul indian îi grăi mult şi stăruitor. Pe chipul profesorului se oglindea seriozitate, mirare, apoi uimire fără margini. În cele din urmă ne spuse:

— Totul e în zadar, trebuie să fim omorâţi. Dar bătrânul caută să lămurească lucrurile în aşa fel de parcă ar fi cine ştie ce cinste pentru noi. Nu mai staţi în cumpănă, domnilor, altminteri îi cheamă şi pe ceilalţi indieni.

Fără să mai zăbovim, ne repezirăm la cei şase indieni care se aflau în peştera comorilor. Deoarece Marian ne ceruse să nu facem moarte de om – pe cât se putea, firește – înhăţai o ghioaga de aur şi o zvârlii cu atâta putere în capul celui mai apropiat, încât acesta se prăbuşi la pământ, înainte de a-şi da seama bine ce se petrece cu el. Apoi dădui buzna înainte, apucai de braţ pe un altul şi cu mâna dreaptă liberă, îi dădui câţiva pumni zdraveni sub bărbie. Omul se clătină pe picioare şi căzu alături de tovarăşul său. Când vrui să iau în primire pe un al treilea, nu mai aveam pe cine… Profesorul doborâse pe un indian cu patul revolverului său, iar Pongo îi aranjase pe ceilalţi trei care mai rămăseseră.

Nici Marian nu-şi pierdu vremea, degeaba. ÎI înhăţase pe bătrânul indian, îl ţinea acum ca pavăză înaintea să şi cu revolverul ameninţa spre intrare.

Totul se petrecuse atât de repede şi pe neaşteptate, încât indienii din gang nici nu-şi dăduseră seama încă ce se petrecuse, când tovarăşii lor erau învinşi şi bătrânul se afla în puterea noastră.

Dar Pongo nu se mulţumi cu ceea ce făcuse. Înţelegând că cei şase Indieni din încăpere nu ar putea deveni primejdioşi când s-ar trezi, apucă pe unul după altul şi-i zvârli în gang la tovarăşii lor.

Atunci se iscă afară o mare gălăgie, dar nici unul nu cuteză nici măcar să vâre capul înăuntru, căci îl văzură pe bătrân în puterea noastră şi cunoşteau, de sigur şi efectul armelor de foc moderne.

— Minunat! chicoti Thomson. Acum suntem noi învingătorii. Apoi se întoarse spre bătrân, dar se dădu mai de o parte de lângă uşă, ca să nu fie văzut de indienii de pe gang. Vorbi mult căpeteniei şi devenea tot mai furios, căci individul răspundea cu glas monstru, mereu aceleaşi cuvinte.

— E aiurit rău! ne zise Thomson, în cele din urmă, aproape disperat. Mereu repetă că după lege trebuie să fim ucişi.

— Atunci trebuie să-i înlăturăm şi să tratăm cu ajutorul lui, adică fostul nostru prizonier – zise Thomson – un om tânăr ţine la viaţă şi dacă va vedea că datorită ajutorului nostru, îi surâde perspectiva să devină căpetenie, nu va şovăi să treacă de partea noastră.

— Deocamdată trebuie să vedem ca bătrânul să se liniştească. Oho, ce l-a apucat aşa deodată? exclamă Marian uimit.

Mirarea lui era îndreptăţită, căci bătrânul începu să strige mereu aceleaşi cuvinte.

Thomson ne tălmăci:

— Strigă necontenit ca oamenii săi să aprindă „focul sacru”. Aş vrea să ştiu ce urmăreşte cu asta. Poate că… – dar nu, vechii incaşi nu cunoşteau alţi zei decât soarele şi luna, Te pomeneşti că de acest „foc sacru” se leagă vreo superstiţie care ne mai poate fi de folos! Aha, s-a liniştit precum văd. Domnule profesor, îi poţi istorisi chestia cu salvarea fetei.

În vreme ce Thomson vorbea cu bătrânul indian, eu îmi rotii din nou privirea, cercetător, prin întreaga încăpere. Şi atunci mi se păru că în ungherul stâng din fund se mişcă o blană de lama. Cu puţin deasupra podelei. Să fi fost vreo intrare tăinuită?

Îi atrasei în şoaptă atenţia lui Marian, care privi într-acolo, apoi răspunse cu glas scăzut:

— Se poate să ai dreptate, Robert, cu presupunerea, ta. Asta ar însemna că avem pe unde ieşi la caz de nevoie. Aha, se pare că Thomson are succes, căci bătrânul stă de vorbă cu el.

Incaşul privea mirat la profesor. Probabil că nici nu auzise că Marian – care continua să-l ţină încleştat – vorbise în vremea asta cu mine. El punea acum întrebări lui Thomson. Şi părea tot mai mirat. Repeta chiar întrebările şi devenea din ce în ce mai iritat după răspunsul celuilalt.

Şi deodată strigă cu voce tunătoare spre gang două cuvinte – probabil nume – apoi lăsă capul în jos şi tăcu.

— A avut efect – şopti Thomson triumfător – la început n-a vrut să creadă, dar când i am descris în amănunţime fata, a devenit deodată foarte agitat. Acum a chemat probabil pe ajutorul său şi pe fată.

Într-adevăr, aceştia doi intrară înăuntru, dar rămaseră lângă uşă. Bătrânul întrebă ceva, cu glas aspru, pe fostul nostru prizonier, tresări la auzul răspunsului acestuia, apoi îi făcu semn să se depărteze. După aceea se-ntoarse spre fată şi i puse şi ei o întrebare.

Tânăra indiană se uită la noi, ne zâmbi prietenos, apoi răspunse scurt bătrânului, dând din cap cu însufleţire.

Incaşul tresari iar şi strigă câteva cuvinte profesorului, părând îngrozit. Iar Thomson se înspăimântă şi el şi ne striga:

— Domnilor, suntem totuşi pierduţi. Acel „foc sacru” pe care Indienii l-au aprins la porunca şefului lor, a fost un mijloc grozav al strămoşilor lor, când vroiau să-şi salveze comorile din mâinile duşmanilor.

El nu poate fi stins şi în cele din urmă explodează cu o forţă uriaşă.

— Dumnezeule mare, atunci trebuie să părăsim oraşul cât mai în grabă! strigă Marian.

— E prea târziu – răspunse profesorul – focul arde sub noi şi va şi fi pătruns în încăperea de deasupra, prin care trebuie să trecem. Dă-i drumul bătrânului, să-ncerce să se salveze cum o putea.

Clătinându-se pe picioare, indianul se-ndreptă spre uşă, îndată ce Marian îşi descleştă mâinile de pe braţul lui. Cât ai clipi din ochi se făcu nevăzut. Tânăra fată strigă profesorului câteva cuvinte şi se luă după căpetenie.

— Repede în urma lor! exclamă Thomson. Fata mi-a spus că mai e cu putinţă o salvare.

— E îndoielnic – spuse Marian – ia să vedem mai întâi ce se ascunde sub blana aia de lama de colo. Poate e vreo ieşire secretă.

— Dac-ar fi fost aşa s-ar fi folosit şi bătrânul de ea – răspunse el, enervat – haideţi repede afară! Ah, e prea târziu…

Din gang ţâşni o lumină orbitoare de culoare verzuie. Creştea ameninţător şi de afară se auzeau şuierături şi un clocot de parcă stătea să crape un vulcan.

— Urmează-ne! răcni Marian către profesor şi se năpusti spre blana de lama, pe care o văzusem mişcându-se adineauri. O smulse de pe perete şi atunci văzurăm o crăpătură îngusta întunecoasă, care duceai pieziş în sus.

— Urcaţi! răcni iar Marian. Trebuie să răspundă sus, lângă peşteră.

În aceeaşi clipă se şi făcu nevăzut şi noi îl urmarăm în grabă.

După cum bănuise prietenul meu, galeria aceasta răspundea într-adevăr în apropierea peşterii unde ne duserăm lucrurile. Era deschizătura pe care o scosese la iveală Pongo prin îndepărtarea lespedei.

N-aveam de pierdut nici o clipă, căci explozia „focului sacru” se putea produce din clipă în clipă. Marian şi sărise în peşteră şi ne zvârli afară puştile şi sacii de călătorie. În toată graba ne încărcarăm bagajele, apoi o luarăm la goană pe străzile pustii şi ajunserăm în curând la poarta care ducea afară.

Pe când coboram scările, văzurăm o ceată de bărbaţi şi femei fugind în pădurea din vale. Spre bucuria mea recunoscui şi pe bătrânul incaş cu tânăra fată printre ei.

Nu puteam cuteza să pătrundem în pădure, căci acolo, spre Apus, ne pândeau indienii codrilor. Trebuia, deci, să facem un ocol mare.

Străbăturăm numai vreo cincizeci de metri, când se produse un cutremur de pământ. Ne întoarserăm privirile şi văzurăm întregul con de stâncă – în creştetul căruia se afla misteriosul oraş – înconjurat de flăcări. Apoi urmară una după alta explozii înfundate şi după câteva minute din munte şi oraş nu mai rămase decât un morman de dărâmături. Comoara incaşilor rămânea îngropată pe vecie…

Înmărmuriţi priveam spectacolul nemaivăzut, când deodată se lăsă întunericul nopţi. În acelaşi timp răsunară din pădure strigăte ciudate, care păreau să fie omeneşti însă.

— Repede spre Răsărit! ne strigă Thomson, înspăimântat. Astea sunt ţipetele de război ale indienilor codrilor. Trebuie

să ne fi văzut şi s-au luat după noi. Să fugim repede de aici!

— Dar bine, domnule profesor, atunci ajungem în Brazilia? strigă Marian.

— Tot e mai bine decât să cădem în mâinile acestora! răspunse Thomson.

Şi astfel nu ne rămase altceva de făcut decât să pătrundem în pădurea seculară şi să pornim spre Răsărit, către Brazilia îndepărtată» – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ORAŞUL MINUNILOR.**

În numărul următor:

LA FLUVIUL AMAZOANELOR.

[1] Leul argintiu din America de Sud şi simbol al religiei incaşilor.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 36